

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: **M. – S.**, zastúpená advokátkou: Mgr. Z. Z., proti odporkyni: **R. V. R.**, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/72/2007 zo dňa 18.12.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **m e n í** rozhodnutie odporkyne č. RP/72/2007 zo dňa 18.12.2007, v časti výroku I. o výške uloženej pokuty tak, že navrhovateľka **j e p o v i n n á** zaplatiť pokutu vo výške 2 000 000Sk.

Vo zvyšnej časti rozhodnutie odporkyne č. RP/72/2007 zo dňa 18.12.2007 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Odporkyňa rozhodnutím č. RP/72/2007 zo dňa 18.12.2007 uložila navrhovateľke:
I. Za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 308/2000 Z.z.) tým, že dňa 24.08.2007 o cca 19.26 hod. navrhovateľka odvysielala v rámci programu R. príspevok informujúci o tragickej dopravnej nehode, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných, za čo jej odporkyňa uložila:

1. podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení § 67 ods. 5 písm. e/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 3 000 000 Sk,

2. podľa § 64 ods. 1 písm. b/ a § 65 zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu – odvysielanie oznamu o porušení zákona.
- II. Za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že navrhovateľka dňa 24.08.2007 o cca 19.26 hod. odvysielala v rámci programu R. príspevok informujúci o tragickej dopravnej nehode, pri ktorého zaradení do vysielania nezohľadnila vekovú vhodnosť pre maloletých, za čo jej odporkyňa uložila podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu – upozornenie na porušenie zákona.
- III. Za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 24.08.2007 o cca 19.26 hod. odvysielala navrhovateľka v rámci programu R. príspevok informujúci o tragickej dopravnej nehode, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania programov (ďalej len JSO), za čo bola navrhovateľke uložená sankcia – pokuta podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ zák.č. 308/2000 Z.z. vo výške 100 000 Sk.

Odporkyňa svoje rozhodnutie zdôvodnila tým, že odvysielaním reportáže o tragickej dopravnej nehode v programe R. došlo k obzvlášť k hrubému zásahu do ľudskej dôstojnosti inej osoby, čím došlo k porušeniu povinnosti stanovenej v § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Keďže príspevky do programu R. sú pripravované vopred. Navrhovateľka mala možnosť ovplyvniť obsah daného príspevku tak, aby nedošlo k porušeniu povinnosti upravených v § 19 ods. 1, v § 20 ods. 4 a v § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z., čo však navrhovateľka nevyužila. Keďže u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie, podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. S poukazom na uvedené, s prihliadnutím na závažnosť správneho deliktu, trvanie správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania navrhovateľky ako aj mieru zavinenia, dospela po zhodnotení kvalitatívneho a kvantitatívneho hľadiska porušených povinností odporkyňa k záveru, že uloženie sankcií považuje za plne odôvodnené.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala včas opravný prostriedok navrhovateľka, uvádzajúc, že nebolo úmyslom vysielateľa vyvolať a ani príspevok nesmeroval svojou gradáciou a spracovaním k vyvolávaniu ľahkej senzácie za každú cenu a už vôbec nesmeroval k úmyslu zasahovať do ľudskej dôstojnosti človeka. Navrhovateľka má za to, že závery, v ktorých sa vyskytlo snímanie tváre postihnutého vodiča neboli samoúčelné, prezentovali v nevyhnutnej miere s dôrazom na zachovanie ešte akceptovateľnej roviny zobrazovanie smutnej a drsnej reality súkromie dotýčajúcej osoby. Samotný detail tváre vodiča v celkovej dĺžke príspevku cca 8 minút tvoril dĺžku do 20 sekúnd. Nosnou informáciou príspevku bolo zobrazenie reálnej záchranskej akcie, samozrejme s prvotným cieľom záchrany žijúceho človeka a preto považuje za nepravdivé tvrdenie odporkyne, že primárnym cieľom príspevku bolo výlučne informovať o tom, či „prežil alebo nie ...“ Z povahy činnosti publicistiky a spravodajstva vyplýva, že nejde len o právo na informáciu, ale aj o povinnosť licencie na televízne vysielanie, informovať verejnosť. Právo šíriť a prijímať informácie patrí medzi základné práva a slobody prirodzenoprávnej povahy, ktoré je garantované slovenským právnym poriadkom a medzinárodným právom. K obmedzeniu slobody prejavu môže dôjsť len v prípade

nevyhnutnosti takéhoto opatrenia demokratickej spoločnosti pri súčasnom splnení taxatívne určených podmienok a to iba zákonom, alebo na jeho základe. Navrhovateľka ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie uložených sankcií v napadnutom rozhodnutí poukazujúc na článok 6 Odporúčania Výboru Ministrov Rady Európy č. R/91/1 o administratívnom trestaní zo dňa 13.02.1991, pričom uviedla, že dôvody na uloženie sankcií, ktoré demonštratívne uvádza, nemajú podklad v preukázateľných dôkazoch. Takéto odôvodnenie uloženia výšky sankcie v danej veci považuje navrhovateľka za nedostatočné a teda v tejto časti považuje rozhodnutie RP/73/2007 vydané odporkyňou za nepreskúmateľné. Z tohto dôvodu považuje rozhodnutie odporkyne za nepreskúmateľné. Navrhovateľka ďalej namietala, že uloženie štyroch sankcií za jeden a ten istý skutok nie je v rozhodnutí Rady dostatočným spôsobom odôvodnené, čo považuje za ďalší dôvod nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska absencie relevantných dôvodov uloženia sankcií.

V nadväznosti na uvedené argumenty požiadala navrhovateľka Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozhodnutie odporkyne č. PR/72/2007 zo dňa 18.12.2007 v celom rozsahu zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila odporkyňa tak, že nesúhlasí s tvrdeniami navrhovateľky obsiahnutými v opravnom prostriedku, pretože s presne zisteného skutkového stavu vyplýva, že obrazová časť príspevku bola tvorená zábermi priamo z miesta dopravnej nehody, pričom nezanedbateľnú časť záberov tvorili bezprostredné zábery na ťažko zraneného vodiča. Práve tieto zábery, ako aj celkové spracovanie reportáže zasiahli do ľudskej dôstojnosti uvedeného vodiča. Na základe odvysielaných záberov bolo možné vodiča bezpečne identifikovať, nakoľko zábery neboli nijakým spôsobom upravené a navrhovateľka použila rozrastovanie tváre len v jednom zábere na záver reportáže a to keď už vodič bol mŕtvy. Po tomto zábere nasledoval záverečný zostrih priebehu celej záchranej akcie, v ktorom boli opätovne použité niektoré zábery na nerozrastované detaily tváre. Z tohto dôvodu odporkyňa nesúhlasí s argumentmi navrhovateľky, že vodiča nebolo možné riadne identifikovať. Predmetný príspevok vo forme v akej bol odvysielaný, podľa odporkyne degradoval ľudskú tragédiu a utrpenie človeka len na prostriedok tvorby šokujúcej reportáže o utrpení ľudskej bytosti bez prejavu akejkoľvek úcty k zranenému a zachovania jeho dôstojnosti, kde zranený vodič plní len úlohu objektu, prostredníctvom ktorého bolo možné vyhotoviť šokujúcu reportáž. Na základe uvedených argumentov, ktoré vyplývajú z presne zisteného skutkového stavu považuje odporkyňa navrhovateľkine argumenty na irelevantné. Celkové spracovanie príspevku spolu s neodôvodneným použitím detailných záberov vodiča, z ktorých bolo zrejmé vodičovo utrpenie, ako aj samoučelné zopakovanie detailných nerozrastovaných záberov na konci predmetného príspevku, je v priamom rozpore s navrhovateľkinými tvrdeniami. Uložené sankcie v danom prípade boli nevyhnutné, keďže reagovali na naliehavú sociálnu potrebu, ktorá vznikla neodôvodneným hrubým zásahom do ľudskej dôstojnosti osoby, ako aj jej základného ľudského aj osobnostného práva, sledovalo legitímny cieľ, ktorým je v tomto prípade ochrana základných ľudských práv a slobôd a vzhľadom na závažnosť predmetného

správneho deliktu neprekročilo nevyhnutnú mieru postačujúcu na ochranu legitímneho cieľa.

Odvysielaním predmetného programu v konkrétnom čase s daným obsahom, bola naplnená skutková podstata troch ust. zák.č. 308/2000 Z.z.:

- programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných,
- pri zaradení programu do vysielania zohľadniť jeho vekovú vhodnosť pre maloletých,
- povinnosť navrhovateľa zaviesť a uplatňovať JSO.

Uloženie len jednej sankcie (pokuty), by bolo v rozpore so zák. č. 308/2000 Z.z., keďže ten za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 uloženie sankcie – pokuty neumožňuje.

S poukazom na uvedené požiadala odporkyňa súd, aby napadnuté rozhodnutie č. RP/72/2007 zo dňa 18.12.2007 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne, na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal rozhodnutie odporkyne (§ 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z.) z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 411-PgO/O-4944/2007 a písomnými podaniami účastníkov, ako aj po vypočutí zástupcov navrhovateľky a odporkyne na pojednávaní dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a slobôd iných.

Podľa § 20 ods. 4 zák.č. 308/2000 Z.z. pri zaraďovaní jednotlivých programov do vysielania je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zohľadňovať vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby pre maloletých.

Podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania programov adresovaný rodičom a vychovávateľom maloletých.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/, b/, d/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pokutu.

Podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 100 000 Sk do 5 000 000 Sk, ak vysielala programy a iné časti programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Podľa § 65 zákona č. 308/2000 Z.z. povinnosť odvysielateľ oznam o porušení zákona môže rada vysielateľovi uložiť, ak vysielateľ vysielal programy alebo iné zložky programovej služby v rozpore aj s § 19 a je účelné a potrebné, aby sa verejnosť o tom porušení dozvedela; rozsah, formu a vysielací čas určí rada.

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd SR zistil, že navrhovateľka odvysielala dňa 24.08.2007 o cca 19:26 hod. v rámci programu R. príspevok informujúci o tragickej dopravnej nehode v trvaní cca 8 minút, ktorý pozostával z privítania divákov, z príspevku zo štúdia a následného obrazového dokumentu z obsahu, ktorého vyplynulo, že na diaľnici D2 smerom od hraničného priechodu R. do B. sa stala dopravná nehoda, keď vošiel do protismeru rakúsky vodič, ktorý sa čelne zrazil s maďarským nákladným autom. Rakúšan bol na mieste mŕtvy, muža z druhého auta museli hasiči a záchranári vyslobodzovať viac ako hodinu. Nakoniec aj on o niekoľko minút v sanitke zomrel. Nasledovala ukážka komplikovanej záchranárskej akcie. V obraze príspevku bol strih na detail vyslobodzovania zraneného vodiča, ktorému bolo vidieť do tváre (cca 3 sekundy), v ďalšom zábere rovnako vidieť vodičovi za volantom do tváre v trvaní cca 5 sekúnd. Po vyjadrení ošetrojúcej lekárky boli ďalšie dva detaily na zakliesneného vodiča. Po vyjadrení hasiča – záchranára nasledoval detailný záber na bolesťou zmorenú tvár zraneného, ktorému sa záchranári snažili zafixovať krk a robili ďalšie vyšetrenia hlavy v trvaní cca 10 sekúnd. Po vyjadrení veliteľa zásahu nasledoval krátky detail na zranenú tvár vodiča, záber na nohy vodiča. Nasledoval 40 sekundový úsek záberov, v ktorom záchranári poskytovali pomoc zranenému vodičovi vo zvuku autentické zvuky rozprávajúcich sa záchranárov, ako podmaz emotívna hudba. V záverečnom obraze znovu štvorsekundový detail zranenej tváre vodiča, ktorému dávali dýchací prístroj. V poslednej časti príspevku sa striedali obrazy nakladania zraneného do sanitky s obrazmi zdemolovanej dodávky a kusmi nákladu na ceste. Ako podmaz tu znela lyrická hudba. Neskôr v obraze – pohľad do sanitky, kde záchranár robí zranenému masáž srdca. Vo zvuku s lyrickou hudbou expresívne údery bubna. Po vyjadrení lekárky, ktorá konštatovala: „Skončilo to ... smrťou.“ Hudba stále znela, v obraze presun zo sanitky na rozbitú dodávku, nasledoval strih do sanitky, detail na mŕtveho šoféra (tvár rozrastovaná).

Reportáž pokračovala krátkym zostrihom záchrannej akcie:

- na tvár vodiča zakliesneného v dodávke, ktorému pomáhajú hasič a záchranár,
- presun zraneného na nosidlá,
- ošetrovanie zraneného na nosidlách pri sanitke,
- celkový pohľad na cestu so záchrankou a záchranármi, zdemolovanou dodávku a vysypaným tovarom.

Podľa článku 7 ods. 1 písm. c/ Jednotného označovania programov z hľadiska vekovej vhodnosti a podmienky jeho uplatňovania (JSO) vysielateľ označí programy ako nevhodné pre maloletých do 12 rokov, ak obsahujú najmä reálne udalosti zobrazované prostredníctvom reálneho násillia alebo následkov reálneho násillia na živých bytostiach, vrátane živelných pohrôm, dopravných, alebo leteckých nešťastí.

Podľa článku 6 ods. 1 písm. e/ JSO vysielateľ označí program ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov, ak obsahujú najmä zobrazenia spôsobujúce pocity strachu, depresie alebo bezmocnosti.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Účelom ochrany ľudskej dôstojnosti je ochrana pred zaobchádzaním, ktoré ponižuje dôstojnosť človeka ako ľudskej bytosti (Sloboda, J. a kol.: Slovník slovenského práva. Bratislava r. 2000, str. 263).

V danom prípade z opisu predmetného príspevku vyplynulo, že navrhovateľka odvysielala viaceré zábery (celkom 8 záberov), ktoré detailným spôsobom zobrazili tvár zraneného vodiča. Na základe záberov bolo možné vodiča bezpečne identifikovať, pretože zábery neboli nijakým spôsobom upravené. Rozrastrovanie tváre vodiča bolo použité len na záver reportáže, keď už vodič bol mŕtvy. V sumáre príspevku bol zostrih priebehu celej záchranej akcie, v ktorej boli opakovane použité niektoré zábery na nerozrastrované detaily tváre, pričom na záberoch je vidieť, ako je vodičovi poskytovaná rýchla zdravotnícka pomoc a ako komunikuje s lekármi. Reportáž ako celok vrátane hudobného podfarbenia možno považovať za šokujúcu a to kvôli forme podania informácie o zdravotnom stave, ktorú možno považovať za dehumanizujúcu a urážajúcu tak, ako to uviedla odporkyňa v napadnutom rozhodnutí.

Súd sa stotožnil aj so záverom odporkyne, že prítomnosť televíznych kamier je nadbytočná a nežiaduca v živote ohrozujúcich situáciách a to najmä v prípadoch, ak dotknuté osoby výrobou takéhoto obrazového záznamu sa nemôžu účinne brániť a uplatňovať právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, prípadne nemôžu vyjadriť nesúhlas s vyhotovením obrazovo-zvukového záznamu. Právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti zahŕňa aj právo na dôstojnú smrť, resp. dôstojnú záchrana života a to bez asistencie televíznych kamier a mikrofónov, ako aj následnej širokej publicity v televíznom programe.

S poukazom na uvedené možno konštatovať, že rozhodnutie odporkyne je vydané zákonne. Využívanie ľudskej tragédie pre účely výroby šokujúcej, či senzácii vyvolávajúcej reportáže senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za hrubý a neodôvodnený zásah do ľudskej dôstojnosti osoby, ako aj jej základných ľudských a osobnostných práv.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu uloženie viacerých sankcií za porušenie viacerých povinností upravených zákonom č. 308/2000 Z.z., ku ktorým došlo jedným

skutkom je v súlade s citovanými ustanoveniami zákona. Otázka zásad vzťahujúcich sa na správne trestanie je veľmi všeobecná a Odporúčanie Rady Európy č./91/1 zo dňa 13.02.1991 možno použiť v tomto prípade ako legislatívnu pomôcku pre výklad citovaného zákona, a to v rámci zákona. Zákonodarca v texte zákona č. 308/2000 Z.z. neustanovil osobitné pravidlá pre trestanie subjektu, ktorý jedným skutkom poruší viaceré povinnosti vyplývajúce mu zo zákona č. 308/2000 Z.z (**t.j. ukladanie sankcií v prípade súbehu správnych deliktov**). Príslušné správne predpisy pre tento prípad neobsahujú obdobné ustanovenia o ukladaní úhrnného a súhrnného trestu ako ustanovenia §§ 41,42 Trestného zákona. Obsah týchto pravidiel je možné v správnom trestaní použiť iba ako výkladovú pomôcku pri ukladaní výšky sankcie. V administratívnom konaní, v prípade správnych deliktov je možné za ten istý skutok uložiť samostatné sankcie a konštatovať jedným skutkom viaceré samostatné porušenia zákona. Pravidlo o úhrnom treste pri súbehu správnych deliktov je možné výkladom aplikovať iba tak, že úhrn sankcií uložených za viaceré správne delikty spáchané tým istým skutkom nesmie prevýšiť hornú hranicu sadzby pre spáchaný delikt najprísnejšie trestný. Z uvedeného názoru senát vychádzal aj v tejto veci.

Za porušenie § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. umožňuje zákon o vysielaní a retransmisii uložiť vysielateľovi televíznej programovej služby pokutu vo výške od 100 000 Sk do 5 000 000 Sk (§67 ods.5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z.z.). V tomto prípade bola navrhovateľke uložená pokuta (výrok I. bod 1 rozhodnutia) vo výške 3 000 000 Sk. Sankciovaný príspevok mal dĺžku cca 8 minút. Poukazujúc na zásadu obsiahnutú v § 3 ods. 4 zák.č. 71/19967 Zb. o správnom konaní v spojení s § 71 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z., podľa ktorého správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, ako aj s prihliadnutím na obsah a dĺžku odvysielaného príspevku, dospel senát Najvyššieho súdu SR k záveru, poukazujúc na šokujúci obsah predmetného príspevku, ktorý zasahoval do ľudskej dôstojnosti a zásadných práv a slobôd iných, že napadnuté rozhodnutie odporkyne je v tejto časti zákonné, avšak výšku uloženej sankcie moderoval na sumu 2 000 000Sk.

Z rozhodovacej činnosti senátu najvyššieho súdu, konkrétne z veci 3SŽ/14/2008 vyplýva, že bola uložená na tom istom skutkovom základe za porušenie povinnosti § 19 ods.1 zákona č.308/2000 Z.z., pokuta vo výške 500 000 Sk za príspevok „Tragická nehoda“ odvysielaný dňa 24.08.2007 v trvaní od 19:03:56 hod. do 19:05:33 hod. v rámci programu T.N. Keďže v tomto prípade bol príspevok odvysielaný v trvaní cca 8 minút v programe R., ktorý nasledoval po odvysielaní T.N., možno konštatovať, že výšku uloženej pokuty je potrebné znížiť a to adekvátne k dĺžke trvania príspevku. Za príspevok v trvaní 108 sekúnd bola uložená pokuta 500 000 Sk, čo je približne za každú jednu začatú minútu 250 000Sk, za osem minút trvajúci príspevok je to suma cca 2 000 000 Sk.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporkyne ďalej vyplýva, že uloženie pokuty bolo riadne odôvodnené a to závažnosťou správneho deliktu, za ktorý odporkyňa

považovala formu spracovania reportáže, ktorá bola dehonestujúca, degradovala ľudskú dôstojnosť, zneužila ľudské utrpenie na tvorbu šokujúcej a emotívnej reportáže bulvárneho charakteru. Rovnako bolo odôvodnené aj trvanie správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania a miera zavinenia.

Navrhovateľka odvysielala predmetný príspevok v programe R. označený ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov. S poukazom na citované ustanovenia čl. 6 ods. 1 písm. e/ JSO odporkyňa zákonne rozhodla, pretože navrhovateľka nesprávne označila predmetný program ako nevhodný do 12 rokov, keďže predmetný príspevok spĺňal kritériá na označenie príspevku ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov (čl. 6 ods. 1 písm. e/ JSO), keďže príspevok informoval o tragickej dopravnej nehode, pričom svojim odvysielaním mohol spôsobiť pocity strachu, depresie alebo bezmocnosti. Príspevok mal byť označený červeným piktoqramom s číselným označením 15 a s poukazom na článok 6 ods. 4 JSO mal byť odvysielaný v čase medzi 20.00 hod. a 6.00 hodinou.

S poukazom na uvedené výroky rozhodnutia odporkyne v časti II. a III. bol vydaný zákonne, keďže navrhovateľka odvysielala predmetný príspevok bez zohľadnenia jeho vekovej vhodnosti, za čo jej bola uložená zákonne sankcia upozornenie na porušenie zákona, a keďže zároveň porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z., keď nesprávne uplatnila JSO, bola jej v súlade s § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ uložená pokuta vo výške 100 000 Sk. Predmetná pokuta bola uložená v dolnom rozpätí zákonnej hranice na uloženie pokuty (zákonné rozpätie je od 20 000 Sk do 2 000 000 Sk) v danom prípade, ktorá bola v rozpätí od 20 000 Sk do 2 000 000 Sk. Výšku 100 000 Sk považuje súd za zákonnú, pretože výška pokuty, ako aj odôvodnenie pokuty v tejto časti rozhodnutia je preskúmateľná. Rozhodnutie malo všetky požadované náležitosti. Samotná výška uloženej pokuty bola odôvodnená a preto v tejto časti považuje súd uložené sankcie za zákonné.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že nepriznal navrhovateľke náhradu trov konania, keďže v konaní mala úspech len čiastočný, ktorý závisel len od úvahy súdu o výške pokuty. V samotnom základe súdneho sporu, ktorý spočíva v prieskume zákonnosti správneho rozhodnutia, nemala navrhovateľka úspech.

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 24. apríla 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková